

Една сутринь врабчето Дживъ-Дживъ усѣти още въ сѣня си нѣкаква чудна топлина и изведнажъ се събуди. Отвори очи — и веднага пакъ зажумѣ. Насреща, презъ дупкитѣ на стрѣхата, грѣеше слънцето и цѣлото небе бѣше чисто и синьо. Дживъ-Дживъ трепна отъ радостъ, огледа наоколо и се смая: срѣдъ дворчето съ голи клонища и полузамръзнали локви свѣтѣше като златно едно дрѣвче.

Дживъ-Дживъ бѣше съвсемъ младъ — нѣмаше още година, и много нѣща не знаеше. Той подскочи къмъ една дупка въ покрива, която водѣше до комина, и извика:

— Дѣдо! Дѣдо Чикъ-Чирикъ! Събуди се! Ела да видишъ какво е станало!

Следъ малко отъ дупката се показа разрошенъ стариятъ Чикъ-Чирикъ, цѣлиятъ изцапанъ съ сажди, още сѣненъ и недоволенъ. Ала изведнажъ очитѣ му свѣтнаха:

— Какво си се развикалъ? Не видишъ ли — дрѣнѣтъ е цѣвналъ! Значи, нѣма вече зима — слава тебе Господи!

Въ това време отсреща се чупродължително „Гу-у—Гу-у“ и две сѣнки се плѣзнаха по покрива. Бѣха дветѣ гургулицы, които никога и никжде не ходѣха по отдѣлно. Тѣ кацнаха до врабцитѣ.

— Гу-у! Гу-у! Добро утро, Чикъ-Чирикъ! Добро утро, Дживъ-Дживъ! Я вижте, какво слънце! Свърши се вече зимата!

Чикъ-Чирикъ не отговори. Само блажено затвори очи,